

De stille doden

Van Claire McGowan verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Verloren
Barre grond

Claire McGowan

De stille doden

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 414 2387 0

© 2015 Claire McGowan

First published in the English language by Headline

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Silent Dead*

Oorspronkelijke uitgever Headline Publishing Group

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Marta Bevacqua / Trevillion Images

Foto auteur © Alan Harbord

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Sarah en Angela

PROLOOG

Ik ben dood.

Ik vind het niet erg. Ik wil dood zijn. Niets is erger dan in leven blijven, niet zo. Maar toch ren ik weg.

Ik voel bloed tussen mijn tenen, mijn voeten glijden uit over wortels en takken. Ze hebben mijn kleren afgepakt. Je bent dood, zeggen ze. Niemand zal je missen. Je bent slecht. De wereld is beter af zonder jou.

En ik weet dat ze gelijk hebben, maar ik ren weg.

Ze zullen me te pakken krijgen – ik ben verdwaald en heb geen idee waar ik ben, en na wat ze met me hebben gedaan kan ik nauwelijks staan, maar ik ren. In het donker is het bos vol ogen en takken als klauwende handen die mijn gezicht openhalen. Boven me is de maan zo wit als een schedel waarvan het vlees is afgestroopt.

Mijn eigen warme bloed plenst tegen mijn huid. Mijn hart barst in mijn borstkas. Je hebt geen hart, zeiden ze. Je bent dood vanbinnen. Je bent uitschot. Ja, ja, dat is allemaal waar, maar... maar... maar...

Ik hoor ze ergens vlakbij, tussen de bomen. De hoge stem van het kleine meisje. Ze roept mijn naam. Ik weet dat ik gepakt word, hijgend en struikelend, maar ik kan niet stoppen met rennen. Ik ben zo bang. Ik ben nog nooit zo bang geweest.

Het is stil nu. De maan verlicht het pad voor me, het is verlaten, en ik ren en ik ren en ik denk maar één ding: *mijn baby...*
O, mijn baby...

I

Ballyterrin, Noord-Ierland

April 2011

‘We zijn hier vandaag bijeen om deze man en deze vrouw in de echt te verbinden.’

Paula’s lelies hingen nu al slap. Ze verplaatste haar gewicht van de ene gezwollen voet naar de andere. Als ze op één been leunde en haar heup ver uitstak, stond ze nog enigszins gemakkelijk met haar dikke buik, maar ze had een vermoeden dat zo’n houding het voor het altaar niet zo goed zou doen. Ze had de blik van de priester al over haar buik zien gaan, waarna hij net deed alsof die niet bestond. Katholieken... Heel bedreven in doen alsof bepaalde dingen er niet zijn. En andersom.

Ze keek strak voor zich uit. Haar benen begaven het bijna onder het koele satijn van haar jurk, die gelukkig haar dikke enkels en enorme ondergoed verhulde. *Wat doe ik hier?* De kerk rook naar wierook, koude stenen en licht rottende bloemen.

Tegenover haar keek Aidan strak voor zich uit. Hij had een nieuw grijs pak aan en hield zijn handen over elkaar gevouwen voor zijn kruis, zoals mannen altijd doen bij een officiële gelegenheid. Of een penalty.

Ze vroeg zich af of hij zich, net als zij, moest inhouden om de overbekende tekst niet mee te prevelen: Heer heb genade (Heer heb genade), Christus heb genade (Christus heb genade), Heer heb genade (Heer heb genade). De woorden echoden verraderlijk na in haar botten. Aidan kuchte, één keer, in de benauwde, onbeweeglijke lucht die in de kerk hing. Op zo’n warme lentedag als deze was die zwaar van de geur van kaarsen, stof en ongeopende

kerkboeken. *Wat doen we hier?* Ze wilde zijn blik vangen, maar durfde niet.

‘Hebt u de ringen?’

Aidan deed een stap naar voren en legde ze op de bijbel, twee gouden cirkels, de ene groot en de andere klein. Toen ging hij weer op zijn plek staan, met neergeslagen ogen.

‘Zegt u mij na,’ zei de priester. De bruid en de bruidegom namen een officiële houding aan. ‘Patrick Joseph Maguire, wilt u Patricia Ann O’Hara aannemen tot uw echtgenote en belooft u haar trouw, in voor- en tegenspoed, in gezondheid en ziekte, tot de dood u scheidt?’

Paula’s vader – PJ – antwoordde met schorre stem: ‘Ja, ik wil.’ Zijn slechte been was stijf, maar hij stond kaarsrecht in zijn nieuwe zwarte pak, dat hij voor de gelegenheid had gekocht. Paula verdacht hem ervan dat hij dit officiële gedoe eigenlijk verschrikkelijk vond, maar hij had alles over voor de vrouw die naast hem stond in een crèmekleurig pakje van Debenhams, met een paar nesten veren op haar hoofd.

Aidans moeder, Pat O’Hara, antwoordde snel en ernstig: ‘Ja, ik wil.’

En dat meenden ze ook. Ze waren er allebei zo zeker van. Hoe kon je zoiets zeker weten? Paula wierp een steelse blik op Aidan – *Wat was hij nu? Haar stiefbroer?* – en zag de donkere schaduwen in zijn ogen. Zijn haar werd grijs bij de oren. Dat was haar nooit eerder opgevallen. Hij voelde dat ze naar hem keek en snel wendden ze allebei hun blik af, haar buik net zo groot en onmiskenbaar als alle leugens tussen hen. *O, Aidan, het spijt me zo. Het spijt me zo.*

Toen was het voorbij en waren Pat en PJ getrouwd. Als een bruidspaar van begin twintig liepen ze het middenpad af. Zonder haar aan te kijken, greep Aidan Paula’s arm beet en escorteerde haar naar buiten – omdat dat nou eenmaal zo hoort. Zijn hand voelde koel op haar hete, vettige huid. Ze voelde zich aan alle kanten ingesnoerd. Haar belachelijke lila satijnen bruidsmeisjesjurk spande over haar pas verworven borsten en voelde als een cocon waar ze elk moment uit kon barsten. Aidan kon nauwelijks

naar haar kijken. Ze nam het hem niet kwalijk.

Buiten poseerden ze voor foto's die werden genomen door een van Pats vriendinnen, die duidelijk niet met een camera kon omgaan. Pat glimlachte door haar tranen heen en kuste Paula met lippen waarop vijf lagen lippenstift waren aangebracht. Ze had haar haar laten verven voor de bruiloft, zich in manicure- en beauty-behandelingen gestort en, als een meisje dat voor het eerst trouwt, vele uren gewinkeld. Paula had haar best gedaan met haar mee te doen omdat ze dol op haar was, maar ze vond het moeilijk enthousiast te zijn over een bruiloft die alleen maar mogelijk was omdat Paula's moeder – nu al zeventien jaar vermist – wettelijk dood was verklaard. En misschien wás ze wel dood, net zo dood als Pats echtgenoot, die in 1986 was doodgeschoten door de IRA. Maar misschien, heel misschien, was ze niet dood.

Misschien. Als je trouwde, zei je geen 'misschien'. Dan zei je: 'Ja, ik wil.' Je plaatste je voeten op stevige, zekere rotsgrond. 'Misschien' was als drijfzand. Paula wenste zó dat er iets was, wat dan ook, waar ze zeker van kon zijn. Of haar moeder dood was of nog leefde, om te beginnen.

Het was warm buiten en het zonlicht speelde op het oude kerkje, op de afgebladderde citroengele verf van de muren. Paula had haar eerste communie hier gedaan en in de jaren negentig was de herdenkingsmis voor haar moeder ook hier geweest. Geen begrafenismis natuurlijk, er viel niets te begraven. Pats vriendinnen stonden om hen heen en strooiden confetti. Kakelende vrouwen in hun zondagse kleren, lila's en gelen en blauwen die crêpe-achtige armen bedekten, hoeden die uit dozen waren gehaald en op stijve permanentjes waren geplant. Er waren er veel die Paula begroetten – 'hallo lieverd' – en enkelen kusten haar op de wang, hoewel ze hen nauwelijks herkende. Ze wist dat ze naar haar enorme zwangere buik keken, haar kale linkerhand opmerkten en zouden speculeren over Aidan en haar en hoe het allemaal zat. Hij was haar vriendje geweest toen zij achttien was en hij negentien. Was hij de vader van het kind? Eerlijk, als ze het wist, zou ze het hun verteld hebben.

Plotseling was het haar te veel, al die mensen, de zon op de graf-

stenen, het gedenkplaatje in de vestibule met MARGARET MAGUIRE. IN LIEFDEVOLLE HERINNERING.

‘Maguire?’ Het was Aidan, die zijn eerste woorden van die dag tegen haar zei. Van maanden, om precies te zijn, sinds ze hem had verteld dat ze zwanger was.

Paula besefte opeens dat ze langzaam in elkaar leek te zakken op de trappen, als een leeglopende ballon.

‘Gaat het?’

‘Het is de hitte. De zon...’ Het was niet echt warm – dat is het in Ierland natuurlijk nooit – maar haar lichaam leek zijn eigen hittegolven te produceren.

‘Je moet zitten.’ Aidan nam haar mee terug de naar wierook geurende duisternis in.

Paula schopte de nauwe lilakleurige schoenen van haar voeten. De stenen vloer was koel. ‘Dank je. Het gaat wel.’

Aidan zat naast haar in de kerkbank en leunde naar voren, waardoor zijn das tussen zijn benen bungelde. ‘Rare dag.’

‘Zeg dat wel.’

Hij keek haar aan en het oude verlangen was terug.

‘Hoe voel je je? Ik bedoel in het algemeen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Als een gestrande walvis. Maar dat zal nu snel voorbij zijn.’

‘We moeten praten,’ zei Aidan. ‘Dat weet ik. Ik wilde eigenlijk naar je toe komen.’

‘Ik ben gewoon thuis, hoor.’

‘Ja, maar ik kon het gewoon niet... Nadat je verteld had dat het óf van mij óf van hem is. God, wat een schok! Bijna alsof je het expres hebt gedaan. Om mij te straffen.’

‘Ja, natuurlijk. Ik ben zwanger geworden en nu een dikke koe omdat ik jou een slecht gevoel wilde geven. Je hebt helemaal gelijk.’

Hij maakte een geërgerd geluid. ‘Ja, dat bedoel ik natuurlijk niet. Het was gewoon heftig om te verwerken. En hij... Je ziet hem elke dag, dus jullie moeten echt een band hebben.’

Ze probeerde het uit te leggen. ‘Hij is mijn baas. Hij... Nou ja, dat is ook gecompliceerd. We hebben geen –’ Haar telefoon rin-

kelde, spectaculair slecht getimed, uit de diepte van het (lila) enveloptasje dat Pat haar had aangesmeerd. ‘O, sorry. Ik kan maar beter opnemen.’ De ringtone echode door de stille kerk. Ze drukte de groene toets in. ‘Hallo?’

‘Paula?’

Haar hart maakte een duikeling bij het horen van zijn stem. Ze zag dat Aidan de naam die op het schermpje stond had herkend; hij keek met een ontevreden frons voor zich uit.

‘Wat is er?’

‘Ik weet dat je vandaag de bruiloft hebt, en ik zou je niet lastigvallen als ik er iets aan kon doen, maar –’

‘Is er iets gebeurd?’

‘Een lijk. Ik dacht dat je kwaad zou zijn als ik je dat niet liet weten.’

‘Is het een van hen?’

‘We denken van wel, maar –’

‘Waar?’

‘Creggan Forest. Maar luister, Paula, je hoeft –’

‘Ik ben er met twintig minuten.’

‘Nee, Paula, dat is niet waarom –’

Ze verbrak de verbinding. Het menu van gepocheerde zalm, rosbief met julienne en pavlova met zomerfruit zou moeten wachten. Na zo’n dag als vandaag was ze bijna opgelucht dat er een plaats delict was om te gaan bekijken, een lijk, een zaak die opgelost moest worden.

Aidan klonk bitter en keek haar niet aan: ‘Je gaat dus.’

‘Ik moet wel. Het is er een van de Mayday Five, denken we.’

Ze verschaftte die informatie als een goedmakertje. Aidan, redacteur van de plaatselijke krant, begreep beter dan wie ook hoe belangrijk deze zaak was.

Maar hij liet niets blijken. ‘Als jij dat belangrijker vindt dan deze dag.’

‘Nee, dat vind ik niet. Ik ben hoogstens een uurtje weg. En trouwens, die zijn nog urenlang aan het foto’s maken.’

Hij ging geen centimeter opzij om haar door te laten, dus wrong ze zich onhandig langs hem. ‘Aidan!’

‘O, goed. Ga maar naar hem toe. Trek je niks van mij aan.’

Ze verbeet een woedende replek. Hij had haar verdomme zo-
wat vier maanden genegeerd. ‘Waar staat je auto?’ vroeg ze eisend.

‘Je gaat toch niet echt de pleiterik maken tijdens de bruiloft, is
het wel?’ zei hij, maar daarna slaakte hij een zucht en duwde haar
de sleutels – aan een voetbalsleutelring die een cadeautje van Pat
moest zijn – in haar handen. Aidan had nul interesse in sport, ten-
zij er iemand van corruptie of matchfixing werd beschuldigd.

‘Tot straks. Luister, het spijt me. Probeer het te begrijpen alsje-
blieft.’

‘Je hebt je keus gemaakt,’ mompelde hij.

Ze deed net of ze het niet hoorde. Toen rende ze op haar blote
voeten het middenpad af, met haar schoenen in haar ene hand en
de verleppende bloemen in de andere. De lila jurk ruiste rondom
haar plompe lijf.

Algauw reed ze het stadje uit, op weg naar een klein dorp in de
schaduw van de Mourne Mountains. Stenen huizen, legogroene
velden, de zee transparant van het licht. Onder het rijden voelde
ze haar schouders ontspannen; tijdens de plechtigheid was ze
kennelijk helemaal verkrampd geweest.

Haar vader was getrouwd. Met Aidans moeder. Toen hij het
haar een paar maanden geleden had verteld – had verteld dat hij
van plan was haar moeder dood te laten verklaren zodat hij met
Pat kon trouwen – was het blijkbaar niet werkelijk tot haar door-
gedrongen. Nu wel, toen ze hen samen voor het altaar zag staan.
Na zeventien jaar kon ze hun dat ook niet kwalijk nemen. Ieder-
een ging verder met zijn leven. Maar waarom kon ze het zelf niet
opgeven? Waarom had ze het politiedossier over de vermissing
van haar moeder thuis in haar bureaula liggen, vol vragen, dood-
lopende sporen en na al die tijd zonder een enkel antwoord?

De parkeerplaats bij het bos stond vol politieauto’s en -busjes.
Het begon tot Paula door te dringen dat haar bruidsmeisjesjurk
nou niet bepaald handig was voor een plaats delict. Jammer dan.
Ze wilde dit niet missen.

Ze parkeerde en liep moeizaam naar het politiekordon dat zich

had opgesteld op het pad dat het bos in leidde. Vlakbij stond Gerard Monaghan te bellen, een ambitieuze katholieke rechercheur van ergens in de twintig. Hij barstte in lachen uit toen hij haar zag. ‘Jezus, Maguire, ben je verdwaald?’

Ze hijgde nu al en zweette onder het gladde satijnen weefsel. ‘Jullie hebben iets gevonden.’

‘Een wandelaar belde over een lijk in de bomen. De een of andere plaatselijke agent was als eerste ter plekke.’

‘En waarom zijn wij hier, als hij dood is?’ Ze liepen intussen samen op. Paula probeerde de zoom van haar jurk hoog te houden.

‘Corry en Brooking zijn tegenwoordig goede maatjes.’

‘Hmm.’ Paula wist niet goed wat ze vond van de toenadering tussen hoofdinspecteur Helen Corry van de unit Ernstige Delicten van het gewone politiebureau en inspecteur Guy Brooking, hun baas bij de unit Vermiste Personen, die vanuit Londen was gedetacheerd. In eerste instantie hadden de twee elkaar vreselijk in de weg gezeten, maar de laatste tijd was Corry suikerzoet over gedeelde jurisdictie. Paula wist niet helemaal waarom.

Maar dat deed er nu allemaal niet toe. ‘Is het zeker een van de vijf? Welke?’

‘Ik betwijfel of ze dat weten.’ Gerard leidde haar naar het kordon en knikte naar de geüniformeerde agent achter het politie-lint. ‘Hier is Assepoester, een beetje laat voor het bal.’ Ze keek hem boos aan en hij lachte. ‘Ze hoort bij ons, vriend. Maguire, forensisch psycholoog.’

De blik van de agent gleed over haar zweterige gezicht en bolle buik, maar hij liet hen door.

‘Hoezo weten ze dat niet?’ vroeg Paula, terwijl ze het bospad op liepen. Het gevlekte zonlicht viel door de bomen op de bosgrond en ze werden omhuld door een warme dennengeur. Ze wist dat Gerard, een gespierde kerel van ruim een meter negentig, zijn stap expres inhield voor haar, maar desondanks voelde ze zich duizelig van de inspanning om hem bij te houden. Om hen heen was het stil, ze hoorde alleen gezoem van insecten en geritsel van bladeren.

‘Dat zie je zo wel,’ zei Gerard. ‘Het is een heftige. Je hoeft hier niet te zijn, weet je.’

‘Jawel. Anders krijg ik er het gevoel niet bij.’

‘Oké.’ Gerard vertrok zijn gezicht in een dan-moet-je-het-zelf-maar-wetengrimas en sloeg een smal zijpad in. Paula trok haar jurk nog verder op om over de wortels te kunnen stappen. Haar fragiele schoenen waren al aan flarden. Dit was stom. Dit was, van alle stomme dingen die ze al had gedaan in haar leven, echt een van de allerstomste.

Ze kwamen bij een kleine open plek in het bos. Er stond een groep forensische en tactische rechercheurs om iets heen wat ze niet kon zien. Corry en Brooking stonden met hun hoofden dicht bij elkaar samen op een papier te kijken.

‘Kijk eens wie we hier hebben,’ zei Gerard opgewekt.

Helen Corry was het soort vrouw dat – wat ze ook aanhad – altijd iets droeg wat Paula zélf had willen dragen die dag. Deze keer waren het een witte blouse met korte mouwen en een grijze broek die er koel en fris uitzag. Ze droeg plastic handschoenen en haar gezicht stond rustig. ‘Ik zie het. Zeven maanden zwanger en nog kunt u niet wegblijven van een plaats delict, mevrouw Maguire?’

‘En ook nog op de dag van het huwelijk van je vader?’ voegde Guy eraan toe.

Paula slaakte een zucht. Ze waren het weerzinwekkend met elkaar eens, wat veel erger was dan hun onenigheden. Het voelde alsof er op haar werd gepast door een stel jonge, coole ouders. ‘Wie is het?’

Corry trok haar handschoenen uit. ‘We denken dat het Mickey Doyle is. Moeilijk te zien aan het gezicht, maar we zullen het snel weten.’

‘Dus dan hebben de Five het land niet verlaten? Denken we dat ze zijn ontvoerd?’

‘Is het verstandig dat je hier bent, Paula?’ Guy negeerde haar vraag en deed een stap naar haar toe. Hij zag er ook koel uit in een blauw hemd met een rode das en zijn blonde haar uit zijn strakke, beheerste gezicht geborsteld. ‘Ik bedoel, de baby –’

‘Met de baby is het prima.’ Geïrriteerd stapte ze naar voren. ‘Ik moet hem zien.’

Toen zag ze hem.

Gehangenen zien er altijd eender uit. Uitpuilende ogen, uitgestoken tong, een rood en tegelijk lijkkleurig gezicht. Dat zou de reden zijn waarom ze hem nog niet konden identificeren. Het was ook normaal dat de darmen zich leegden, wat Paula nu kon ruiken boven de frisse geur van de naaldbomen uit. Ze had het al vaak gezien, dus was het vreemd en zeer slecht getimed dat dit slachtoffer haar een flauwte bezorgde: de bodem van het bos kwam plotseling tollend op haar af.

‘Ik heb het je gezegd.’ Guy ving haar op voordat ze echt viel. ‘Luister, dit kun je nu niet. Ga zitten.’ Hij marcheerde met haar naar een boomstronk. ‘Ik haal wat water voor je.’

Paula ademde diep in en knipperde hevig met haar ogen. Guys gezichtsuitdrukking was precies eender als die van Aidan eerder die dag, besepte ze: stoïcijns en afstandelijk, met een vleugje verbolgenheid. Perfect getimed om haar eraan te herinneren dat ze zolang ze zwanger was nog respijt had, maar dat ze, zodra de baby er was, met zijn drieën zouden moeten uitzoeken wie van de twee mannen de vader was.

Kira

Toen ze wakker werd, zat ze weer onder het bloed. In die seconde dat je nog bijna slaapt, als je er nog van overtuigd bent dat alles wat je in werkelijkheid hebt gedroomd echt is – wat zoiets is als in de spiegel kijken en je eigen gezicht niet herkennen – kon ze alleen het bloed op haar armen zien en de warmte ervan voelen op haar huid, in haar mond zelfs, heet en metaalachtig.

Rose’ bloed.

Ze knipte het lichtje naast haar bed aan. Na wat er was gebeurd, liet ze het altijd aan als ze ging slapen, maar mama zei dat ze daar te groot voor was en kwam altijd binnen om het uit te doen. Mama en zij sliepen tegenwoordig op andere tijden, alsof ze niet allebei tegelijk wakker konden zijn. Ze stelde zich voor dat mama’s ogen zelfs nu dichtvielen voor de televisie, terwijl zij, met haar hart kloppend in haar keel, angstig overeind schoot uit haar

droom. Als ze straks opstond om naar school te gaan, zou mama op de bank zitten met de fles wodka zo scheef in haar hand dat de drank op de vloerbedekking drupte.

Met het licht aan kon ze zichzelf in de spiegel zien. Geen bloed.

Ze had gewoon weer gehuild in haar slaap, dikke, natte tranen die haar pyjama hadden doorweekt. En haar armen, dat was geen bloed, dat waren de littekens. Ze was blij met de littekens, hoewel mensen er achter haar rug opmerkingen over maakten: Ach, het arme kind, ze was dat meisje, weet je wel, het was haar zusje bla-bla-bla. Ze was blij met de littekens omdat je daaraan zag dat ze het had overleefd.

Op het ladekastje stond de foto van Rose en haar. Rose hield haar stevig tegen zich aan geklemd, ergens op een muurtje met de zee op de achtergrond. Erna hadden ze friet en ijs gegeten, ieder twee ijsjes zelfs, want Rose had gezegd: ‘Oké, waarom niet?’

Vandaag was de grote dag. Vandaag ging het eindelijk gebeuren. Ze wist dat ze niet meer zou kunnen slapen, dus ging ze in het donker in kleermakerszit op de vloerbedekking zitten wachten tot het begon.

‘Kom op iedereen, maak een beetje haast!’ Het was maandagochtend en de vijf teamleden van de unit Vermiste Personen kwamen onwillig achter elkaar de vergaderruimte binnen, geeuwend en met een kop koffie in de hand. Het was een lang weekend geweest. Een lange week eigenlijk, sinds de verdwijningen.

Guy wachtte totdat iedereen zich had geïnstalleerd. Zijn plaatsvervanger, brigadier Bob Hamilton, die vroeger bij de Royal Irish Constabulary, de Noord-Ierse politie, had gezeten snoot zijn neus luid in een katoenen zakdoek. Dat hij nog steeds orangist was – lid van de Oranjeorde, protestant en tegen een Ierse republiek – was algemeen bekend. De anderen rommelden in hun papieren of hingen lusteloos op hun stoel. Guy fronste zijn voorhoofd. ‘Waar is Avril?’ Hij keek ‘garda’ Fiacra Quinn aan, een agent van de andere kant van de grens, die hun verbinding met het Zuiden vormde.

‘Hoe moet ik dat weten? Die zit vast weer verdiept in zo’n tijdschrift over bruidsjurken.’

‘Kun jij haar gaan halen? We moeten beginnen.’

‘Laat Monaghan het maar doen,’ reageerde Fiacra chagrijnig.

Gerard, met opgerolde mouwen en zijn das scheef, bromde: ‘Ik heb er niks mee te maken.’

‘Sorry! Sorry!’ Avril kwam haastig binnen en liet van de weeromstuit wat papieren uit haar handen vallen, waardoor iedereen het tijdschrift zag dat tussen haar aantekeningen zat. Op de voorkant stond een vrouw in kant en zijde en met een stralende glim-

lach. Avril moffelde het snel weg. De jonge, knappe gegevensanaliste, die haar uiterste best deed om het nadeel dat ze Bobs nichtje was uit te wissen, zou die zomer trouwen en was veranderd van het toonbeeld van efficiency in een leeghoofd dat altijd met haar neus in een bruidstijdschrift zat.

Vanwege Pat en Avril kon Paula het woord 'bruidstaart' niet meer horen. Paula was het zesde teamlid, hoewel haar buik zo enorm was dat het kind erin door de veiligheidsinspectie waarschijnlijk meegeteld zou worden als nummer zeven.

Toen Avril ging zitten, verschoven zowel Fiacra als Gerard enigszins op hun stoel. Fiacra om naar haar te kijken en Gerard om haar juist opzettelijk te negeren. Een paar maanden eerder had Paula Avril en Gerard min of meer samen betrappt in de gang. Het was een vreemd, intens moment geweest. Ze had nooit uitgezocht wat er precies aan de hand was, en dat hoefde ze ook niet te weten.

Het was geen toeval dat hun team in Ballyterrin was gestationeerd. Het was de grootste grensstad van het Noorden, een knooppunt van smokkelarij, terroristische activiteiten en andere ongeoorloofde praktijken. Niemandsland werd het genoemd. Het team moest cold cases van vermiste personen coördineren van zowel ten noorden als ten zuiden van de grens en ervoor zorgen dat de juiste mensen naar hen op zoek gingen en dat niemand tussen de lijnen van de nu denkbeeldige grens verloren ging. Maar soms, zoals in deze zaak, was het moeilijk te begrijpen waarom iemand überhaupt op zoek zou willen naar degenen die waren verdwenen.

Guy liet zich op zijn stoel vallen. 'Mickey Doyle.'

Er ging een zachte zucht door de kamer. Opluchting misschien, of iets anders.

'Zeker?' vroeg Gerard.

'Hij had zijn rijbewijs in zijn zak.'

'Heeft hij zichzelf opgehangen?' vroeg Fiacra, die niet op de plaats delict was geweest.

'Hij is gestorven door verhänging in Creggan Forest Park, ja. Maar of het zelfmoord was of dat hij is gedwongen weten we nog niet. De camera's op de parkeerplaats hebben een wit busje gere-